

Čís. 1836.

Do usnesení poručenského (opatrovnického) soudu, jímž prohlásil, že nemá námitek proti změně poručencova příjmení, jest stížnost přípustna.

(Rozh. ze dne 12. září 1922, R II 348 22.)

Do usnesení opatrovnického soudu, jímž vzata na vědomost žádost matky a jejího nynějšího manžela, by změněno bylo příjmení nezl. Zdeňky K-ové, a jímž soud opatrovnický prohlásil, že proti žádané změně jména se svého stanoviska ničeho nenamítá, vznesl otec nezletilý stížnost, již rekursní soud odmítl. **Důvody:** Dle § 9 nesp. říz. jest přípustna stížnost pouze v případech, cítí-li se strana stíženou opatřením soudu, rozhodovacího významu, v záležitostech řízení nesporného. Nelze proto stěžovati si předně proti tomu, že napadené usnesení nebylo stěžovateli jako otcí nezl. Zdeňky K-ové doručeno, peněvadž tu muže po případě sáhnouti k jinému prostředku, má-li důvodně za to, že měl býti o tom vyrozuměn, ale ani ve věci samé z domnělého důvodu znatečnosti, nezákonnosti nebo mylného právního názoru. Změnu jména dítěte povolil, ať už byl k tomu příslušný a oprávněn či ne, zemský úřad politický v Brně, rozhodnutím ze dne 4. dubna 1922, nikoliv soud opatrovnický, jenž rozhodnutí v této věci vůbec nevydal, nýbrž žádost matky dítěte a jejího nynějšího manžela toliko vzal na vědomost a prohlásil, že se svého stanoviska ničeho nenamítá proti žádané změně jména. To není opatřením rozhodovacího rázu a nutno tedy důvody této stížnosti, že otec, jemuž dosud přísluší nad oním dítětem zákonná moc, jako oprávněný zákonný zástupce ku změně nesvědčil, že matka a tím méně její nynější manžel nejsou k podobné žádosti oprávněni a že pro žádost nebyly vůbec uvedeny podstatné důvody obrátiti, a uplatniti pouze proti řečenému rozhodnutí politického úřadu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl nehledě k použitému důvodu odmítacímu.

Důvody:

Dle § 146 obč. zák. manželské děti obdrží rodinné jméno otcovo; politické úřady mohou dle dekretu dv. kanc. ze dne 5. června 1826; čís. 36 sb. z. pol., dle cis. nař. ze dne 20. prosince 1848 čís. 39 ř. z. a dle nejvyš. rozhodnutí ze dne 12. března 1866 dáti svolení ke změně jména. Manželům Antonínu a Anežce K-ovým narodila se 14. března 1910 dcera Zdeňka, jež podle onoho § 146 obdržela rodinné jméno K-ová. Zemská správa politická usnesením ze dne 4. dubna 1922 povolila k žádosti matky dítěte Anežky nyní provdané V-ové jmenovanému nezletilému dítěti, aby místo dosavadního příjmení K-ová přijalo a užívalo jména V-ová. V usnesení tom jest výslovně předpokládáno, že žádost za změnu jména dítěte podána byla se svolením poručenského, správně opatrovnického soudu dítěte, a zemská správa politická též zpravila tento soud o povolení změny příjmení dítěte. Svolení opatrovnického soudu zemská správa politická patrně spatřovala v usnesení soudu opatrovnického ze dne 23. března

1922, jímž tento soud na základě protokolární žádosti Karla V-a a za předpokladu, že Anežka V-ová, matka dítěte, s žádostí tou souhlasí, vydal Karlu V-ovi prohlášení, že žádost manželů V-ových za změnu příjmení dítěte běře na vědomí a že nenamítá ničeho proti žádané změně. Toto usnesení soudu opatrovnického je tudíž opatřením ve smyslu § 9 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák., neboť jím rozhodl opatrovnický soud nezletilé Zdeňky K-ové v právní věci, týkající se jejího příjmení, a rozhodnutí toto stalo se za tím účelem, aby vzhledem na nezletilost dítěte, jemuž změna příjmení měla býti povolena a jež pro svou nezletilost nemůže samo za změnu tuto žádati, nahradilo politickému úřadu přímou žádost dítěte a bylo takto politickému úřadu potřebným základem pro jeho rozhodnutí, tento úřad pak skutečně vzal usnesení to za základ rozhodnutí svého. Mínění soudu rekursního, že nejde o opatření významu rozhodovacího ve smyslu onoho § 9 cís. patentu z roku 1854 a že tedy rekurs otce dítěte do usnesení první stolice jest nepřipustný, je mylné.

Čís. 1837.

Ani uživatel lesa nesmí pro svou potřebu pokáceti dříví více, než dopouštějí pravidla lesního hospodářství (§ 511 obč. zák.). Ovšem i tu právě tak jako při požívání lesa se předpokládá les k pravidelnému lesnímu hospodaření se hodící, nikoli nepatrný les, u něhož jest pravidlem probírka nebo vykácení najednou.

(Rozh. ze dne 12. září 1922, Rv II 166/22.)

Vlastnice domáhala se na žalované náhrady škody tvrdíc, že žalovaná svého práva na užívání lesa jako výměnkářka zneužila, čímž žalobkyně utrpěla škodu v zažalovaném obnosu (§ 1295 obč. zák.) **Procesní soud první stolice** žalobu zamítl. **Důvody:** Dlužno zkoumati, jaká práva žalovaná měla, zdali je překročila, a, pakli ano, zdali tak učinila způsobem, který podmiňuje náhradu škody, zejména zdali výkon užívacího práva směřoval k tomu, by žalobkyni byla způsobena škoda, či zdali žalovaná svého práva použila jen v oprávněných mezích (§ 1305 obč. zák.). Jest nesporno, že částice parcelní, o niž jde, jest lesem; vyhradila-li si tedy žalovaná svého času právo lesa toho bezplatně a doživotně užívatí, vyhradila si právo osobní služebnosti ve smyslu § 504 obč. zák. to jest vyhradila si právo, bráti z lesa užitek, přiměřený její potřebě. Při tom dlužno však připomenouti, že slova »jen ku své potřebě« nelze vykládati snad tak úzce, že by uživatel směl upotřebiti věci jen tak dalece, pokud stačí pro jeho osobu, poněvadž by se tu nemohl bráti zřetel na jeho domácí hospodářství — a právo uživatele jest spíše vykládati tak, že smí upotřebiti věci všemožně —, t. j. také pro své domácí hospodářství. Užitek z lesa spočívá v tom, že uživatel smí dříví káceti, na suché větve a roští choditi, žaludy sbíratí a listí hrabatí. Jak zjištěno bylo výpovědí znalce, výměna žalované spotřebuje vzhledem k tomu, že si výměnkářka drží dobytek, ročně 16 m³ na otop, a nejméně 2—3 kopy otýpek na podpalování. Dále bylo svědeckými a znaleckými výpověďmi zjištěno, že v roce 1920 bylo vykáceno ve sporném lese 13—14 topolu. Že bylo vykáceno více, se žalobkyni prokázati nepodařilo. Dle výpovědi